

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “DE” ที่ผ่านมา นักวิชาการได้ผลการศึกษาที่หลากหลายทั้งที่เป็นคำแสดงส่วนเติมเต็ม (complementizer) คำเชื่อมอนุพากย์สัมพัทธ์ (relativizer) ตัวบ่งชี้แสดงความเป็นเจ้าของ (possessive marker) หน่วยแปลงเป็นนาม (nominalizer) อนุภาค (particle) ฯลฯ เหตุที่ได้ผลการศึกษาหลากหลายดังกล่าวเป็นเพราะการศึกษาเหล่านั้นมักศึกษาเพียงปรากฏการณ์ใดปรากฏการณ์หนึ่งที่ “DE” ปรากฏจึงทำให้ผลการศึกษาที่ได้จำกัดอยู่เพียงปรากฏการณ์ที่เลือกมาศึกษาเท่านั้น นอกจากนี้ในการศึกษาหลายชิ้นมักไม่ได้ระบุว่าศึกษา “DE” รูปเขียนใดทั้งที่มีถึง 4 รูปเขียน ทำให้ไม่ทราบว่าผลการศึกษาที่ได้นั้นเป็นของรูปเขียนใด

การศึกษานี้จึงมุ่งศึกษาคำ “DE” ในทุกตำแหน่งและทุกโครงสร้างโดยตั้งต้นจากรูปเขียนทั้ง 4 รูป คือ 底, 的, 地 และ 得 โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาเพื่อระบุรูปเขียน “DE” และหน้าที่ของ “DE” ในหนังสือพิมพ์ภาษาจีนที่ตีพิมพ์และเผยแพร่ในประเทศไทย ในการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สุ่มเลือกข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ภาษาจีนที่ตีพิมพ์และเผยแพร่ในประเทศไทยซึ่งมีอยู่ทั้งสิ้น 6 รายชื่อ คือ 1) หนังสือพิมพ์ชิงเสียนเยอะเป้า 2) หนังสือพิมพ์ชื่อเจียย้อเป้าหรือหนังสือพิมพ์สากล 3) หนังสือพิมพ์ตงฮั่ว 4) หนังสือพิมพ์เกียฮั่วตงจ้วงวัน (ศิรินคร) 5) หนังสือพิมพ์ชิงจงเจียน และ 6) หนังสือพิมพ์เอเซียนิวส์ไทม์ โดยคัดเลือกเฉพาะที่เป็นข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยวันละ 1 เรื่อง ตั้งแต่ฉบับวันที่ 1 - 31 มกราคม พ.ศ. 2550 จำนวนทั้งสิ้น 30 ฉบับ (วันที่ 2 เป็นวันหยุดประจำปีของหนังสือพิมพ์ภาษาจีนทุกฉบับ)

ผลการศึกษาพบว่า ในด้านรูปเขียน มีรูปเขียนที่ใช้ในหนังสือพิมพ์ภาษาจีนที่ตีพิมพ์ในประเทศไทยจำนวน 4 รูปเขียน คือ 底, 的, 地 และ 得 แต่เฉพาะข้อมูลที่ตรงกับขอบเขตในการศึกษาซึ่งกำหนดไว้ว่าต้องออกเสียง “DE” และไม่เป็นส่วนหนึ่งของคำประสม ทำให้คงเหลือรูปเขียนที่นำมาศึกษาเพียง 3 รูปเขียน คือ 的, 地 และ 得 เท่านั้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจากข้อมูลจะพบการใช้ทั้งสามรูปเขียน ทว่าแต่ละรูปเขียนที่พบนั้นมีปริมาณการปรากฏที่แตกต่างกันอย่างมากรถกกล่าวคือ รูปเขียน 的 พบจำนวน 536 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 99.08 รูปเขียน 地 พบจำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.74 และรูปเขียน 得 พบจำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.18

ในด้านโครงสร้างการปรากฏ จากข้อมูลพบว่ามี 2 โครงสร้าง คือ 1) ส่วนขยาย + DE + ส่วนหลัก และ 2) ส่วนหลัก + DE + ส่วนขยาย แม้จะเป็นโครงสร้างที่แตกต่างกันแต่หากพิจารณาจากภาพรวมแล้วจะเห็นว่า “DE” ทุกรูปเขียนต่างปรากฏอยู่ระหว่างส่วนหลักกับส่วนขยายทั้งสิ้น

ในโครงสร้างแรกพบว่ามีรูปเขียนที่ปรากฏได้ 2 รูปเขียนคือ 的 และ 地 อย่างไรก็ตามยังมีเงื่อนไขในการปรากฏของรูปเขียนอยู่ด้วย โดยขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของส่วนหลักและส่วนขยาย กล่าวคือ กรณีที่ส่วนหลักมีคุณสมบัติเป็นนามและส่วนขยายเป็นส่วนเสริม (adjunct) รูปเขียนที่ปรากฏร่วมจะเป็นรูปเขียน 的 เพียงรูปเขียนเดียว ส่วนกรณีส่วนหลักมีคุณสมบัติเป็นกริยาและส่วนขยายเป็นส่วนเสริม รูปเขียนที่ปรากฏร่วมจะเป็นได้ทั้งรูปเขียน 的 และ 地 ส่วนในโครงสร้างที่ 2 นั้นพบว่ามีรูปเขียนที่สามารถปรากฏร่วมได้เพียงรูปเขียนเดียวคือรูปเขียน 得 ซึ่งในกรณีนี้ส่วนหลักจะมีคุณสมบัติเป็นกริยาและมีส่วนขยายเป็นส่วนเติมเต็ม (complement)

เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์การปรากฏของโครงสร้าง “DE” ซึ่งมี 3 ประการ คือ การปรากฏส่วนหลัก คุณสมบัติของส่วนหลัก และตำแหน่งของส่วนหลัก ได้ผลการศึกษาของแต่ละรูปเขียนดังนี้

รูปเขียน 的 ปรากฏร่วมกับส่วนหลักจำนวนทั้งสิ้น 512 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 94.64 และที่ไม่ปรากฏส่วนหลักมีจำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.44 ในด้านคุณสมบัติของส่วนหลักพบว่ากรณีมีคุณสมบัติของส่วนหลักเป็นนามพบจำนวน 533 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 98.52 กรณีมีคุณสมบัติของส่วนหลักเป็นกริยาซึ่งเป็นการใช้แทนที่รูปเขียน 地 พบจำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.56 ส่วนในด้านตำแหน่งของส่วนหลักพบว่า ส่วนหลักปรากฏอยู่ในตำแหน่งท้าย 的 ได้เพียงตำแหน่งเดียวเท่านั้น โดยพบจำนวน 536 ครั้ง หรือคิดเป็นร้อยละ 99.08

รูปเขียน 地 พบเฉพาะที่ปรากฏร่วมกับส่วนหลักเท่านั้น โดยส่วนหลักนั้นมีคุณสมบัติเป็นกริยา และมีตำแหน่งของส่วนหลักปรากฏอยู่ที่ท้าย 地 เพียงตำแหน่งเดียว จำนวนที่พบมีทั้งสิ้น 4 ครั้ง หรือคิดเป็นร้อยละ 0.74

รูปเขียน 得 พบเฉพาะที่ปรากฏร่วมกับส่วนหลักเพียงอย่างเดียว โดยส่วนหลักนั้นมีคุณสมบัติเป็นกริยาและมีตำแหน่งของส่วนหลักปรากฏอยู่หน้า 得 เพียงตำแหน่งเดียว ในกรณีรูปเขียน 得 นี้พบทั้งสิ้นจำนวน 1 ครั้ง หรือคิดเป็นร้อยละ 0.18

ในด้านหน้าที่พบว่า รูปเขียนทั้งสามต่างทำหน้าที่เดียวกันคือทำหน้าที่เป็นตัวบ่งชี้แสดงการขยาย (modification marker) แต่การขยายนั้นยังสามารถจำแนกออกได้ตามรูปเขียนอีก ดังนี้

รูปเขียน 的 ทำหน้าที่เป็นตัวบ่งชี้แสดงการขยายได้ 2 ลักษณะ คือ ทำหน้าที่ขยายนาม และขยายกริยา ในกรณีทำหน้าที่ขยายนามนั้น 的 มี 2 ลักษณะย่อย คือ เป็นตัวบ่งชี้แสดงการขยายแบบแสดงความเป็นเจ้าของ (possessive marker) และเป็นตัวบ่งชี้แสดงการขยายแบบคุณานุประโยค

(relative clause marker) ส่วนเมื่อทำหน้าที่ขยายกริยานั้น จะเป็นตัวบ่งชี้แสดงการขยายแบบวิเศษณ์ (adverbial marker) เช่นเดียวกับรูปเขียน 地 เนื่องจากเป็นการใช้รูปเขียน 的 แทนที่รูปเขียน 地

รูปเขียน 地 ทำหน้าที่เป็นตัวบ่งชี้แสดงการขยายได้ 1 ลักษณะ คือ เป็นตัวบ่งชี้แสดงการขยายแบบวิเศษณ์ (adverbial marker)

รูปเขียน 得 ทำหน้าที่เป็นตัวบ่งชี้แสดงการขยายได้ 1 ลักษณะ คือ เป็นตัวบ่งชี้แสดงการขยายแบบวิเศษณ์ (adverbial marker)

5.2 อภิปรายผล

จากผลการศึกษาดังได้กล่าวในหัวข้อที่ผ่านมา มีประเด็นที่น่าพิจารณา 3 ประเด็น คือ ประเด็นแรกเป็นเรื่องปริมาณการใช้รูปเขียนแต่ละรูปที่ปรากฏในข้อมูล ประเด็นที่สองคือการใช้รูปเขียน 的 แทนที่รูปเขียน 地 และประเด็นสุดท้ายคือการจัดให้ทุกรูปเขียนมีหน้าที่เดียวกัน

ในประเด็นแรก เหตุที่พบปริมาณการใช้รูปเขียนแต่ละรูปแตกต่างกันมาก คือ รูปเขียน 的 พบ 536 ครั้ง รูปเขียน 地 พบ 4 ครั้ง และรูปเขียน 得 พบ 1 ครั้งนั้น ถ้าพิจารณาจากการขยายจะพบว่ารูปเขียน 地 และ 得 นั้น ต่างก็เป็นรูปเขียนที่ทำหน้าที่ขยายกริยาทั้งสิ้น ส่วนรูปเขียน 的 นั้น ส่วนมากทำหน้าที่ขยายนาม มีเพียง 3 ครั้งเท่านั้นที่ทำหน้าที่ขยายกริยา แสดงให้เห็นว่าการขยายที่พบจากข่าวซึ่งผู้วิจัยใช้เป็นข้อมูลนั้นเป็นการขยายนามถึง 533 ครั้ง และขยายกริยาเพียง 8 ครั้ง ลักษณะดังกล่าวน่าจะเป็นเพราะธรรมชาติของการใช้ภาษาในการเขียนข่าวที่มักขยายหรือให้รายละเอียดแก่หน่วยงานซึ่งเป็นส่วนหลักเพื่อบอกคุณสมบัติ รายละเอียด ระบุเฉพาะ หรือจำกัดขอบเขตหน่วยงานนั้นให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น สาเหตุที่พบว่าจากข้อมูลมีการใช้รูปเขียน 地 และ 得 ในปริมาณน้อยจึงเป็นเพราะธรรมชาติของการใช้ภาษาในงานเขียนประเภทข่าว ผู้วิจัยเห็นว่า อาจพบการใช้รูปเขียน 地 และ 得 มากขึ้นในงานเขียนประเภทวรรณกรรมบันเทิง (fiction) เนื่องจากในงานเขียนประเภทดังกล่าวจะเน้นการบรรยายหรือพรรณนาอากัปกริยา การกระทำ อารมณ์ และความรู้สึกของตัวละคร จึงเป็นไปได้ว่าจะพบการใช้ 地 และ 得 ในปริมาณที่มากขึ้น ผลจากการศึกษาที่พบว่าภาษาจีนในประเทศไทยมีการใช้รูปเขียน “DE” 3 รูปนี้ จึงต่างไปจากสมมุติฐานในข้อที่ 1 ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่า “DE” ในภาษาจีนที่ใช้ในประเทศไทยนั้นมีเพียง 2 รูปเขียน คือ 的 และ 得

ในประเด็นที่สอง เรื่องการใช้รูปเขียน 的 แทนที่รูปเขียน 地 นั้น แม้จะพบเพียง 3 ครั้ง แต่ก็มีความเป็นไปได้มากกว่าหากเก็บรวบรวมข้อมูลจากวรรณกรรมบันเทิงจะพบการใช้แทนที่กันในปริมาณที่มากขึ้น อย่างไรก็ตามปรากฏการณ์การใช้รูปเขียนแทนที่กันนั้นมีได้เกิดขึ้นเฉพาะ

ภาษาจีนที่ใช้ในประเทศไทยเท่านั้น ในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเองก็พบการใช้แทนที่กัน
อยู่มาก และรูปเขียนที่ใช้แทนที่กันนั้นก็มิได้มีเฉพาะการใช้รูปเขียน 的 แทนที่รูปเขียน 地 เท่านั้น
ยังมีการใช้รูปเขียน 的 แทนที่รูปเขียน 得 ด้วย ปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นบ่อยครั้งจนนักวิชาการ
ด้านภาษาจีนพยายามคิดหาแนวทางในการแก้ไขโดยเสนอความคิดเห็นไว้ต่างๆ กัน ในประเด็นนี้
ผู้วิจัยเห็นว่า เมื่อจะพิจารณาประเด็นการใช้รูปเขียนแทนที่กันนั้น ไม่ควรจะตัดสินปรากฏการณ์ที่
เกิดขึ้นเพียงว่าเป็นการใช้สลับส่นปะปนกัน หรือสรุปเพียงว่าเป็นการใช้ของผู้ที่ขาดการศึกษาเท่านั้น
เพราะหากตัดสินเพียงเท่านี้ก็จะเท่ากับปฏิเสธที่จะหาสาเหตุของการใช้ดังกล่าว ผู้วิจัยเองเมื่อ
พบปรากฏการณ์เช่นนี้ก็ได้พยายามหาเหตุผลและหาคำอธิบายให้แก่การใช้ดังกล่าว และ
ได้พบว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้รูปเขียนแทนที่กันนั้นเกิดขึ้นจากปัจจัยอย่างน้อย 4 ประการ คือ
ปัจจัยจากการเปลี่ยนแปลงของภาษา ปัจจัยจากการกำหนดใช้รูปเขียนของหน่วยงานทางการศึกษา
ปัจจัยจากการแปลภาษาต่างประเทศเป็นภาษาจีน และปัจจัยจากสภาพการใช้รูปเขียน “DE”
ในปัจจุบัน ในบรรดาปัจจัยเหล่านี้ กล่าวได้ว่าปัจจัยจากการเปลี่ยนแปลงของภาษามีอิทธิพลมาก
ที่สุด เพราะเดิมแต่ละรูปเขียนออกเสียงแตกต่างกันและมีหน้าที่ต่างกัน แต่เมื่อผ่านกระบวนการ
เปลี่ยนแปลงทางภาษาจึงทำให้ทุกรูปเขียนออกเสียง “DE” เช่นเดียวกันได้ และทำหน้าที่บาง
ประการเหมือนกันจนเป็นเหตุให้ผู้ใช้ภาษาใช้รูปเขียนแทนที่กันมาโดยตลอด การใช้ “DE”
แทนที่กันในปัจจุบันจึงเป็นผลสืบเนื่องมาจากสาเหตุดังกล่าว การศึกษา “DE” โดยพิจารณาที่มา
และพัฒนาการของ “DE” แต่ละรูปเขียนประกอบด้วยจึงมีส่วนสำคัญที่ทำให้เข้าใจการใช้ “DE”
ในปัจจุบันได้มากยิ่งขึ้น

ประเด็นสุดท้ายคือการจัดให้ “DE” ทุกรูปเขียนมีหน้าที่เดียวกันนั้น เป็นประเด็นที่ผู้วิจัย
พบว่านักวิชาการที่ศึกษาเรื่องนี้มักศึกษาเพียงปรากฏการณ์หนึ่งที่ “DE” ปรากฏเท่านั้น และไม่ได้
นำรูปเขียนมาพิจารณาประกอบการศึกษาด้วย จึงทำให้ได้ผลการศึกษาแตกต่างกันออกไป
ดังได้กล่าวแล้วในหัวข้อที่ผ่านมา ผู้วิจัยเห็นว่าหากพิจารณาคุณสมบัติของ “DE” ในฐานะที่เป็น
คำหน้าที่ (function word) หรือคำไวยากรณ์ (grammatical word) แล้ว จะเห็นได้ว่า “DE” แต่ละ
รูปเขียนนั้นมีคุณสมบัติเดียวกัน ดังนี้

1. เป็นคำที่อยู่ในหมวดคำปิด
2. ไม่สามารถปรากฏตามลำพังได้
3. เป็นคำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ (ความหมายจึงแปรไปตามบริบทภาษา)
4. เป็นคำที่มีวรรณยุกต์เสียงเบา (neutral tone) (คุณสมบัติของคำไวยากรณ์ในภาษาจีน)
5. มีตำแหน่งอยู่ระหว่างส่วนหลัก (head) และส่วนขยาย (modifier)
6. ทำหน้าที่อย่างเดียวกันคือเป็นตัวบ่งชี้แสดงการขยาย (modification marker)

เมื่อรวมคุณสมบัติดังกล่าวกับปัจจัย 4 ประการที่กล่าวถึงข้างต้น จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ความแตกต่างของ “DE” แต่ละรูปเขียนในปัจจุบันนั้น แท้จริงแล้วมิได้เกิดขึ้นจากความแตกต่างของ “DE” หากแต่เกิดจากความแตกต่างของการกำหนดใช้ในตำราไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง ส่วนสาเหตุที่ความหมายของ “DE” มีความแตกต่างหลากหลายนั้น ก็ได้เกิดขึ้นจากความต่างของ “DE” เช่นกัน หากแต่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือวลีที่ทำหน้าที่เป็นส่วนหลักและส่วนขยายซึ่งแวดล้อม “DE” อยู่ ดังนั้น “DE” ในที่นี้จึงทำหน้าที่เป็นเพียงตัวบ่งชี้ว่ามีการขยายเกิดขึ้นเท่านั้น ส่วนความหมายจะเป็นเช่นไรนั้นขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างส่วนหลักและส่วนขยายเป็นตัวกำหนด ผู้วิจัยจึงจัดให้ “DE” เป็นเพียงตัวบ่งชี้แสดงการขยายตามคุณสมบัติของคำหน้าที่หรือคำไวยากรณ์

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ผลการศึกษานี้มีทั้งที่เหมือนและต่างไปจากสมมุติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 2 ส่วนที่เหมือนกันคือรูปเขียน 的 มีหน้าที่แสดงความเป็นเจ้าของ (possession) และเป็นตัวบ่งชี้คุณาบุประโยค (relative clause marker) รูปเขียน 得 เป็นตัวบ่งชี้กริยาวิเศษณ์ (adverbial marker) อย่างไรก็ตามจากการศึกษายังพบรูปเขียนเพิ่มจากสมมุติฐานอีกรูปหนึ่งคือรูปเขียน 地 ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้กริยาวิเศษณ์ หน้าที่ของรูปเขียนทั้งสามนั้นมีสัมพันธ์กันเนื่องจากมีหน้าที่เช่นเดียวกันคือทำหน้าที่เป็นตัวบ่งชี้แสดงการขยาย ส่วนที่แตกต่างไปจากสมมุติฐานก็คือในประเด็นที่กล่าวไว้ว่า 的 แสดงการแปลงเป็นนาม (nominalization) ผู้วิจัยพบว่าลักษณะดังกล่าวมิใช่การแปลงเป็นนาม หากแต่เป็นการปรากฏรูปเขียน 的 โดยไม่ปรากฏส่วนหลักหรือมีส่วนหลักเป็นสูลูรูป การไม่ปรากฏส่วนหลักนี้ทำให้ดูเหมือนว่าเมื่อ 的 ปรากฏท้ายกริยาแล้วทำให้กริยานั้นกลายเป็นนามไป ซึ่งอันที่จริงแล้วกริยาที่นำหน้า 的 ยังคงเป็นกริยาเหมือนเดิม การพิจารณาคำ 的 เฉพาะเมื่อปรากฏท้ายกริยาเป็นเหตุให้ได้ผลการศึกษาที่อาจไม่ตรงกับความเป็นจริงได้

ในประเด็นเกี่ยวกับการกำหนดใช้รูปเขียน “DE” ผู้วิจัยมีความเห็นเพิ่มเติมว่า แม้การที่ตำราไวยากรณ์ภาษาจีนกลางจำแนก “DE” ออกเป็นคำ 3 คำตรงกับรูปเขียน 的, 地 และ 得 ตามลำดับนั้น จะดูเข้าที่และมีเหตุผลรองรับ เพราะมีรูปอักษร ความหมาย และตำแหน่งการปรากฏที่ค่อนข้างคงที่และสม่ำเสมอ แต่ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดให้ “DE” ทั้ง 3 รูปเขียนเป็นคำเดียวกันก็น่าจะทำได้ เพราะหากพิจารณาจากการเป็นคำหน้าที่หรือคำไวยากรณ์แล้ว จะเห็นได้ว่าความหมายของคำหน้าที่ย่อมแปรไปตามบริบทที่ปรากฏอยู่แล้ว ในเมื่อ “DE” ทั้ง 3 รูปที่ปรากฏในตำแหน่งต่างๆ นั้น มิได้ทำหน้าที่อื่นใด นอกจากทำหน้าที่เป็นตัวบ่งชี้แสดงการขยาย และหากพิจารณาจากความหมาย “DE” ก็เป็นคำหลายความหมาย (polysemous) ที่ทำหน้าที่เดียวกันด้วย จึงน่าจะจัดให้เป็นคำเดียวกันได้

การสรุปเช่นนี้ไม่มีปัญหาในกรณีที่เป็นรูปเขียน 的 และ 地 เพราะมีส่วนหลักอยู่ท้ายเช่นเดียวกัน ต่างกันแต่เพียงว่าส่วนหลักของ 的 เป็นคำนาม หรือกริยาที่มีคุณสมบัติเป็นนาม

(คำควบหวมวลคำ) ส่วนส่วนหลักของ 地 เป็นคำกริยาเท่านั้น แต่รูปเขียนที่เป็นปัญหาก็คือ 得 เพราะมีตำแหน่งของส่วนหลักต่างไปจากสองรูปเขียนแรก ทำให้อาจมีผู้โต้แย้งได้ว่า บางประโยค การใช้รูปเขียนต่างกันทำให้ความหมายแตกต่างกันด้วย เช่น

他	說	DE	很	好
tā	shuō	de	hěn	hǎo
เขา	พูด	DE	มาก	ดี

“DE” ในประโยคข้างต้นสามารถเป็นได้ 2 รูปเขียน คือ 的 และ 得 ซึ่งให้ความหมายต่างกัน คือ

1. เนื้อหาที่เขาพูดดี (的)
2. เขาพูดได้ดี (得) (พูดได้ชัดเจน มีศิลปะในการพูด หรือมีวาทศิลป์ในการพูด)

ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้เห็นว่าข้อกำหนดใช้รูปเขียนต่างกันจะช่วยไม่ให้เกิดความกำกวม แต่ผู้วิจัยเห็นว่าสาเหตุที่มีผู้ให้เหตุผลเช่นนั้นเนื่องมาจากความคุ้นเคยหรือความเคยชินมากกว่า เนื่องจากหากพิจารณาจากการสื่อสารด้วยการสนทนา ผู้พูดผู้ฟังไม่ได้สื่อสารด้วยตัวอักษร แต่สื่อสารด้วยเสียงพูด ดังนั้น เมื่อ “DE” ปรากฏอยู่ในบทสนทนา คู่สนทนาไม่มีปัญหาในการรับรู้ความหมายจากบทสนทนานั้นๆ แม้ว่าจะไม่มีรูปเขียนปรากฏอยู่ก็ตาม ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะเมื่ออยู่ในการสนทนา คู่สนทนาต่างไม่ได้สนใจรูปเขียน รูปเขียนจึงไม่ใช่สิ่งสำคัญในการทำความเข้าใจความหมายของ “DE” เพราะมีบริบทของการสนทนาอยู่แล้ว ดังนั้นความหมายของ “DE” จึงขึ้นอยู่กับบริบททั้งสิ้น

ผู้วิจัยเห็นว่า การตัดสินใจจะใช้ “DE” รูปเขียนใดนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับรูปอักษรเพียงอย่างเดียว แต่ยังขึ้นอยู่กับบริบทของภาษาหรือบริบทของสถานการณ์ด้วย ฉะนั้น การพิจารณาการปรากฏของ “DE” เฉพาะในระดับวลี หรือในระดับประโยค จึงไม่เพียงพอที่จะทำให้เห็นธรรมชาติที่แท้จริงของคำ “DE” ได้ ในการศึกษาภาษาแม้จะเป็นการศึกษาคำ วลี หรือประโยค ก็จำเป็นต้องอาศัยข้อมูลที่เป็นภาษาระดับข้อความ (discourse) ด้วย ประเด็นนี้จึงน่าจะใช้เป็นเหตุผลยืนยันได้ว่ารูปเขียน “DE” นั้นไม่ได้มีผลต่อการรับรู้ความหมายของการขยายรูปแบบต่างๆ การใช้ “DE” รูปเดียวกันจึงเป็นการตอบสนองการใช้จริง เอื้อประโยชน์ในด้านการเรียนการสอน และป้องกันความสับสนในการเลือกรูปเขียนได้ด้วย

อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาในด้านการเรียนการสอนกรณีที่ต้องการคงลักษณะการใช้ให้ตรงตามตำราไวยากรณ์ภาษาจีนคือให้มีการแบ่งแยกความแตกต่างของ “DE” ออกเป็น 3 รูปเขียนนั้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า ในการให้คำแนะนำสำหรับการเลือกรูปเขียนเพียงกว้างๆ ว่า หากขยายนามให้ใช้รูปเขียน 的 หากขยายกริยาให้ใช้รูปเขียน 地 และหากขยายส่วนเติมเต็มให้ใช้รูปเขียน 得 นั้น ไม่น่าจะเพียงพอที่จะทำให้ใช้รูปเขียนได้ถูกต้องตามตำราไวยากรณ์ได้ เนื่องจากบ่อยครั้งที่พบว่าคำที่เป็นส่วนหลักท้าย “DE” นั้นเป็นคำควบหวมวลคำโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคำค่านั้นสามารถ

มีคุณสมบัติเป็นนามและกริยาได้ (ค่านามและคำกริยามีรูปเดียวกัน) ก็จะทำให้เกิดปัญหาไม่สามารถเลือกใช้รูปเขียนได้ถูกต้อง อีกกรณีหนึ่งก็คือกรณีที่ในตำแหน่งหน้า “DE” เป็นกริยา และในตำแหน่งหลัง “DE” (的) มีการละหน่วยนามซึ่งเป็นส่วนหลัก ทำให้โครงสร้างที่ปรากฏนั้นไปซ้ำซ้อนกับโครงสร้างที่ต้องใช้ “DE” รูปเขียนอื่น (得) ดังนั้น สิ่งที่คุณเรียนและผู้สอนควรจะพิจารณาเพิ่มเติมในการเลือกใช้รูปเขียน “DE” จึงน่าจะมีดังต่อไปนี้

1. ต้องทราบชนิดของคำที่เป็นส่วนหลักว่าเป็นคำชนิดใดระหว่างค่านามและคำกริยา
2. ต้องทราบคุณสมบัติของคำที่เป็นส่วนหลักเมื่อปรากฏในตำแหน่งหรือโครงสร้างหนึ่งๆ ว่าเป็นนามหรือเป็นกริยา เพราะในภาษาจีนค่านามและคำกริยาสามารถมีรูปเดียวกันได้
3. ต้องทราบตำแหน่งของส่วนหลักและส่วนขยายว่าอยู่ในตำแหน่งหน้าหรือหลัง “DE”
4. ต้องทราบบริบทของภาษาหรือสถานการณ์โดยอาศัยภาษาระดับข้อความเป็นเครื่องมือช่วยในการเลือกใช้รูปเขียน มิใช่อาศัยเพียงภาษาระดับประโยค หรือวลี เพราะการใช้ภาษาในชีวิตจริงไม่สามารถเป็นอิสระจากภาษาระดับข้อความได้

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาคำ “DE” ในเชิงประวัติ นับตั้งแต่กำเนิดรูปเขียน พัฒนาการทางเสียง และหน้าที่ของคำ “DE” ที่ปรากฏในแต่ละยุคสมัย โดยศึกษาจากภาษาพูดและภาษาเขียน จากแหล่งข้อมูลหลากหลายประเภท เพื่อให้ได้คำตอบที่ครอบคลุมกว้างขวางมากยิ่งขึ้น
2. ควรมีการศึกษากonstruktion คำและคำไวยากรณ์อื่นๆ ในภาษาจีนที่ใช้ในประเทศไทยโดยเปรียบเทียบกับประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน และได้หวัน หรือประเทศอื่นๆ ที่ใช้ภาษาจีน เนื่องจากแม้จะเป็นภาษาจีนเช่นเดียวกัน แต่เมื่อใช้ในต่างที่กันก็ย่อมมีทั้งลักษณะที่เหมือนและต่าง อิทธิพลของภาษาที่พูดอยู่ในท้องถิ่นนั้นมีส่วนสำคัญต่อการใช้ภาษาได้ทั้งในด้านการสร้างคำและด้านไวยากรณ์ ไม่ควรตัดสินว่าการใช้ที่แตกต่างไปนั้นเป็นการใช้ผิดเพราะต่างไปจากหลักไวยากรณ์ที่เชื่อกันว่าเป็นแบบฉบับหรือเป็นมาตรฐาน แต่ควรศึกษาภาษาเหล่านั้นในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสารซึ่งเป็นข้อตกลงร่วมกันของคนในสังคม ถ้าคนในชุมชนภาษาใช้เช่นนั้น ก็น่าจะยอมรับได้ว่าการใช้ดังกล่าวเป็นการใช้จริง ไม่ควรนำกรอบความคิด หรือมาตรฐานของคนกลุ่มหนึ่งไปตัดสินการใช้ภาษาของชุมชนภาษาอื่น แต่ควรจะพิจารณาการใช้เหล่านั้นแยกออกมาต่างหากเพื่อที่จะได้เห็นการเปลี่ยนแปลง เห็นความเหมือนและความแตกต่างของการใช้ภาษา ภาษาที่ใช้ในที่หนึ่งจึงไม่จำเป็นต้องเหมือนกับที่ใช้ในอีกที่หนึ่งเสมอไป